

ὑπὸ λεπτῆς πορφύρας. Ἄλλ' ὅτε καθ' ὅ-
λας αὐτοῦ τὰς κινήσεις ἐθαύμασε τόλμην
τόσπην, ῥώμην, χάριτα καὶ καλλονήν, πό-
θος ἀνέκφραστος ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ
τῆς ἡθέλε νὰ γνωρίσῃ τὴν ψυχὴν τοιοῦ-
του θνητοῦ. Εἶχεν ἤδη πολλὰ περὶ τοῦ
Φάωνος ἀκούσει, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφαντάσθη
αὐτὸν τοιοῦτον, οἷος ἐπεφάνη ὑπὸ τῆς
δόξης λαμπρυνθεῖς.

— Ἀτθίς, πηγαίνωμεν. Ἐρχεσαι,
Ἀνακρέων;

Κινεῖ οὗτος τὴν κεφαλὴν καὶ βαρύ-
θυμος ἀκολουθεῖ τὴν φίλην του. Πρῶ-
τον ἤδη ὁ Ἀνακρέων ἐφάνη βυθισμένος
εἰς σκέψεις, καὶ διὰ πρώτην φοράν ἀ-
χλὺς πένθους ἐκάλυψε τὴν ἰλαρὰν ἐκεί-
νην μορφήν, τὴν ἀληθῆ ἐκείνην εἰκόνα
τοῦ ἔρωτος, τοῦ γέροντος τὸσον καὶ τό-
σον παιδίου.

Ποῖον προαίσθημα μεγάλων δεινῶν
ἐσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ Ἀνακρέοντος;

— Πόσον εἶνε ψυχρὰ ἡ χεὶρ σου! λέ-
γει ἡ Ἀτθίς· πῶς βιαίως οὕτως ἀνα-
πνέεις; διατί ἐκλινεν ἡ κεφαλὴ σου βα-
ρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους;

Ἡ Σαπφὼ δὲν ὁμιλεῖ· ἐν βλέμμα ῥί-
πτει πρὸς τὴν Ἀτθίδα, μειδιᾷ πικρῶς
καὶ ἐξακολουθεῖ προβαίνουσα· ἔρχονται
ὅπισθεν αὐτῆς σιγῶσαι ἐπίσης καὶ πα-
ραδόξως συναισθανθεῖσαι τὴν ταραχὴν
τῆς Σαπφούς ἢ Τηλεσίππα, ἢ Μεγάρα,
ἢ Γύρινα, ἢ Ἀνακτορία. Καὶ τὰ πλή-
θη διχαζόμενα παρέχουσι δίοδον. Νε-
κρικὴν πομπὴν νομίζεις τὴν διάβασιν
αὐτῶν.

ΟΙ ΣΟΦΟΙ

(Μετὰ αἰῶνας εἰκοσιπέντε)

Bibliotheca Scriptorum Graecorum et Roma-
norum Teubneriana. — Anthologia Lyrica
continens etc. cum ceterorum Poetarum
reliquiis selectis. Curavit Theodorus
Bergk. — Ἐν σελίδι 368η:

Δίδουκε μὲν ἂ σελάννα
καὶ Πληιάδες, μέσαι δὲ
νόκτες, παρὰ δὲ ἔργατ' ὦρα
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύω.

Τίνος οἱ πυρέσσοντες οὔτοι στίχοι

καὶ τίς ἡ μεσονύκτιον δρόσον εἰς τὸ φλέ-
γον μέτωπόν της μὴ αἰσθανομένη; Τίς
ἡ ἀπολέσασα τὸν ὕπνον ἐκείνον, τὸν
καλόν, τὸν νήδυμον, τὸν πρᾶον ἐκείνον
τῆς διττῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρξεως
ἐπανορθωτὴν, τὴν σιγανὴν ἐκείνην καὶ
εὐρυθμον ἀναπνοήν, τὴν κούφην ἐκείνην
αἶσαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄσθματος τῆς νυ-
κτὸς ἀμφιχεομένην, διὰ τῆς κόμης περὶ
τὸν τράχηλον; Τίνος τὴν ἀχειραγώγη-
ταν ψυχὴν πικρά τις καὶ σκυθρωπὴ πα-
ραφορὰ παραφέρει; Καὶ τίνος ὑπανί-
σταται μετὰ μόχθου τὸ διάπυρον καὶ
τεθλιμμένον στήθος, μὴ δυνάμενον εἰς-
πνεῦσαι τὰς λεπτὰς τῆς νυκτὸς εὐωδίας,
ἧτις φειδωλὴν μόνον ἔχει καὶ αὐχμηρὰν
δι' αὐτὴν ἀτμοσφαῖραι; Τίνος οἱ στίχοι
οὔτοι, στίχοι γυναικός;

Ὁ τόμος τῶν λυρικῶν ποιητῶν εἶνε
παχύς· περιέχει λείψανα πολλὰ καὶ
πολλῶν ποιητῶν τὰ ὀνόματα. Ἀ! μετὰ
πάσης συνειδήσεως ἐπεστάτησαν οἱ σο-
φοὶ εἰς τὴν κατάταξιν αὐτῶν· εἶχον μέχρι
τινὸς συνειδήσιν οἱ σοφοί. Οἱ στίχοι οὗ-
τοι εἶνε τῆς Σαπφούς. Ἰδοὺ τί ἀπέμει-
νεν ἡμῖν ἐκ τῆς φλογερᾶς ἐκείνης ὑπάρ-
ξεως, στίχοι τινές, ἀστερίσκοι πλήθος,
δεικνύοντες τοῦ χρόνου τὰ πελεκήματα,
reliquiae selectae. Καὶ περὶ αὐτὰ σμῆ-
νος σοφῶν, ὥς οἱ κόρακες μετὰ τὴν μά-
χην περιίπτάμενοι ἄνω τῶν πτωμάτων.

Ὡς διὰ τῶν χαραδρῶν σανιδώματος,
ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐστία φω-
τὸς καὶ ἐορτὴ τελεῖται, ἐξέρχονται
ἀκτῖνες χαράττουσαι χρυσᾶς γραμμὰς
εἰς τὸ σκοτεινὸν ἔξω ἑδάφος, οὕτω βλέ-
πω τοὺς μεμονωμένους αὐτοὺς καὶ λαμ-
προὺς στίχους.

Καὶ ὅμως διὰ στενῆς τινος χαράδρας
συνωθούμενος δύναται τις ἴσως νὰ ἴδῃ
τί συμβαίνει ὅπισθεν τοῦ σανιδώματος
τούτου τῶν αἰώνων. Ὅχι· μᾶς ἐμποδί-
ζουν ὥς κλητῆρες, οἱ συγγράψαντες περὶ
Σαπφούς καὶ περὶ ὧν ἐν γένει τῶν
τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν. Ὑπὸ τῶν δια-
φόρων αὐτῶν γνωμῶν ὠθούμενός τις ἀδυ-
νατεῖ κ' ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν ἐν ἡσυ-
χίᾳ νὰ κολλήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ νὰ ἴδῃ.
Ἀκούσωμεν λοιπὸν αὐτοὺς.